

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg hæftede mig lidt ved undervisningsministerens definition af ekspropriation. Ministeren sagde, så vidt jeg forstod, at der ikke var tale om ekspropriation, fordi man ikke brugte bygningerne. Må jeg så spørge justitsministeren, om det er den gældende definition af ekspropriation, at man tager bygningerne bagefter og bruger den på Esbjerg Seminarium. Det var det, der lå i ekspropriationsbestemmelsen; sådan forstod jeg undervisningsministeren. Hverken undervisningsministeren, justitsministeren eller jeg er jurist, men jeg tyer til jurister af karat, f.eks. Peter Germer. Jeg har forstået ham således, at der foreligger ekspropriation, når man tager specifikke, ikke generelle og almindelige rettigheder fra nogle, og i øvrigt gælder dette ikke nødvendigvis kun ejendom; der kan også være tale om rettigheder i øvrigt. Det er den diskussion, jeg synes det ville være interessant at få ind her, for det er det, det drejer sig om her. Under alle omstændigheder bør man være opmærksom på, hvilken betydning det har bagefter, og det synes jeg regeringen også skal være.

Nu er der selvfølgelig en række af Germers vurderinger, som vi vanskeligt kan tage stilling til i dag, og som man burde have taget stilling til inden. Men jeg vil bede justitsministeren om at se på det eksempel, professor Germer har opstillet i bilag 96 til Uddannelsesudvalget, som jeg går ud fra at justitsministeren har fået oversendt fra undervisningsministeren, og som domstolene i hvert fald forholdt sig til i 1973. Spørgsmålet er, om det er parallelt eller ej, og er der ikke parallelitet, får vi det at vide. Men i det omfang, der er tale om parallelitet, og det, vi nu gør, ikke defineres som ekspropriation, har vi altså knæsat et andet princip end hidtil. Det synes jeg ikke man bare skal lade passere, og derfor synes jeg, den lille sidevinkel, vi har fået med hensyn til, om der foreligger ekspropriation eller ej, kan have meget vidtgående konsekvenser – måske ligefrem mere vidtgående end kun spørgsmålet om seminarierne, selv om det så sandelig også er vigtigt.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Fru Helle Degn anklagede mig både for kon-

servatisme og forstokkethed. Se, nu behøver disse to begreber jo ikke nødvendigvis at betyde det samme. Konservatismen vedkender jeg mig gerne, den består bl.a. i, at man medvirker til forandringer, når vilkårene ændres, så vi eksempelvis kan bevare en god og kvalitetspræget læreruddannelse her i Danmark.

Forstokketheden derimod lader jeg ganske Socialdemokratiet om, altså at der ikke skal foretages nogen dispositioner, uanset om vilkårene ændres; er der én gang oprettet et seminarium, skal det bevares til evig tid. Jo, forstokketheden er noget, Socialdemokratiet forstår sig på.

Anna-Marie Hansen (S):

Som det er nu, kunne denne sag lige så godt have ligget i et hvilket som helst andet af Folketingets udvalg end Uddannelsesudvalget, for uddannelsespolitik har overhovedet ikke været drøftet reelt i forbindelse med sagen.

Man må også undres over, hvad årsagen kan være til, at Seminarierådet ikke er blevet hørt på et tidligere tidspunkt i stedet for nu, hvor udvalget selv har måttet finde tilskyndelse til at ytre sig.

Det burde i øvrigt gøre indtryk på forligspartierne, at Seminarierådet, som meget sjældent udsender udtalelser, i fuld enighed er nået frem til en klar og entydig udtalelse, hvori der udtrykkes stor betænkelighed ved både lovforslaget og proceduren.

Vi trænger til en offensiv uddannelsespolitik. Den får vi nok først, når vi får en undervisningsminister, der interesserer sig for emnet. Vi kan åbenbart ikke redde de seminarier, det lille flertal vil til livs, men vi kan love alle i den danske uddannelsesverden, at Socialdemokratiet, når vi får regeringsmagten tilbage, til forskel fra den nuværende regering vil føre uddannelsespolitik, og at vi vil gøre det i samarbejde med alle gode kræfter inden for denne sektor. Det trøster nok ikke så meget i forhold til afstemningerne i dag, men jeg håber, det er velgørende for de mange skuffede, at der er partier, der tager sagen alvorligt.

Hr. Lysholm Christensen sendte gode ønsker til seminarierne, der nu skal i gang med nedlæggelser og sammenlægninger. Disse ønsker mener jeg også der er hårdt brug for, for seminariesektoren står i dag splittet og dybt frustreret – og det med rette. Der bliver i høj grad noget at samle op.